

HATİCE MERYEM
Bir Kadını Öldürmeye Nereden Başlamalı?

HATİCE MERYEM Kasım 1968'de İstanbul'da doğdu. İktisat mezunu. 1991-1994 yılları arasında bir bankada memur olarak çalıştı. Daha sonra mesleğini bırakıp Londra'ya gitti. Orada temizlikçilik, çocuk bakıcılığı, ütücülük, gazete dağıtıcılığı, barmanlık gibi ayak işlerde çalıştı. Kültür sanat dergileri *Öküz* ve *Hayvan*'da editörlük yaptı. Yaşar Nabi Nayır Gençlik Ödülleri Yarışması'nda öykü dalında dikkate değer bulundu. 2000'de *Siftah* adlı ilk kitabı yayımlandı. *Sinek Kadar Kocam Olsun Başımda Bulunsun* adlı kitabı 2002'de yayımlanan Meryem'in bu eseri aynı adla Ankara Devlet Tiyatrosu tarafından sahnelendi. "Umutsuz Ev Kadınları", "Eve Düşen Yıldırım" ve "Anne" gibi dizilerde senaryo yazarlığı yaptı. *Varlık* dergisinde genç öykücülerin öykülerini değerlendirdi. Halen aynı derginin öykü jürisinde yer almaktadır. 2008'de *İnsan Kısım Kısım Yer Damar Damar*, 2010'da *Aklımdaki Yılan*, 2013'te *Beyefendi*, 2019'da ise *Yetim* adlı kitapları İletişim Yayınları'nca yayımlanan yazarm kitapları Bulgarca, Romence, Macarca ve Almanca dillerine çevrildi. Halen senaryo yazarlığı yapmaktadır.

İletişim Yayınları 2837 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 493

ISBN-13: 978-975-05-2756-2

© 2019 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2019, İstanbul

EDİTÖR Tanıl Bora

YAYINA HAZIRLAYAN Emre Bayın

KAPAK ve İLLÜSTRASYONLAR Seda Mit

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Celal Galip

BASKI Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 45030

Litros Yolu, 2. Matbaacılar Sitesi, B Blok, 6. Kat, No: 4NB 7-9-11

Topkapı, 34010, İstanbul, Tel: 212.613 38 46

CİLT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

HATİCE MERYEM

Bir Kadını Öldürmeye Nereden Başlamalı?

İÇİNDEKİLER

<i>De ki yeşil bir eşofmandan</i>	7
<i>De ki bir telefon mesajından</i>	15
<i>De ki bir üçlü prizden</i>	23
<i>De ki kış ortasında aklına düşen tek başına bir tatil fikrinden</i>	29
<i>De ki dayılık müessesesinden</i>	35
<i>De ki bir savaştan</i>	41
<i>Diyelim bir mutluluk anından</i>	47
<i>De ki bir otobüs biletinden</i>	55
<i>Diyelim paslanmaz çelik bir duş başlığından...</i>	59
<i>De ki kalem kâğıttan</i>	71
<i>Yarın Bir Kadını Öldüreceklerle Tavsiyeler</i>	75
<i>Ben bu kitabı ne için yazdım?</i>	79

De ki yeşil bir eşofmandan

De ki sen eni boyu en fazla iki metrelik çul çaputtan mamul bu kumaş parçası için adeta can verecek haldeydin. Dokumasından dikişine, lastiğinden ipine, bayılıyordun her şeye. Ama en çok rengine. Petrol yeşili mi, ördek başı mı, işte öyle bir şey, hani güneşli havalarda gözüne yanar döner görünür insanın gözüne. Hele iki yanındaki sarı şeritlere! Bel lastiğinden aşağıya doğru yol yol akan, sonra şahlanıp yoldan çıkan ve uzanıp boynuna dolanan bu sarı şeritler seni adeta soluksuz bırakıyordu. Bilhassa bu anlarda mazallah aklın yitirecek gibi oluyor, ona dokunabilmenin, ona sürtünürmenün küçücük bir imkân ya da ihtimaliyle kıvranıp duruyordun. Ne zamandır? Son bir aydır.

Pazarcıydın. Karın öleli bir yılı geçmişti. Oğlunun evinde kalıyor, haftanın iki günü pazarda tezgah açıyor, sebze-yi meyveyi sergileyip satıyor, bu sayede cebine sırtını dik tutacak kadar, hiç değilse oğlundan harçlık istemeyecek kadar bir para giriyor, sair günlerde bir mecburiyetin yoksa evden dışarı adımını atmıyordun. Atmak istemiyordun. Bazen oğlun ya da gelinin soruyordu, baba kahveye gitsen, yaşıtla-

rınla sohbet muhabbet edersin hı? Hayır istemiyordun. Hep onun yanında, hep onun yakınında olmayı istiyordun da ondan. Aklına fikrine zaptolamıyordun.

Bazen salonda kanapeye uzanıp onu seyrediyor, gündüz düşlerine kapılıyordun. Bazen onu gelininin o hantal ve senin hiç ilgini çekmeyen gövdesinden çekip çıkarmayı, onu sarıp sarmalamayı, her santimetrekaresine yüz sürmeyi, hatta yüzün apış arasına yapıştırmayı hayal ediyordun. Düpedüz âşıktın. Ona. Eşofmana. İnsan hiç bir eşofmana âşik olur mu?

Olmuştu işte. Aklın almıyordu senin de. Zaten neyi alıyordu ki? Durmadan oyunlar oynuyordu sana.

Misal tek taraflı değildi bu aşk sana göre. O da kendisini beğendirmeye çalışıyor, gün boyu odalar arasında geziniyor, eğilip bükülüyor, akordiyon misali açılıp kapanıyor ve tüm bunları yaparken eylemlerine hafif bir mahcubiyet eşlik ediyordu. En çok da bu yüzden âşıktın ya ona.

Asla bir iç çamaşırı kadar teşhirci olmayışına. Asla bir pantolon kadar resmi ve ilgiye muhtaç olmayışına. Kanaatkar olup ütü istemeyişine. Bir askıya bile ihtiyaç duymayışına. Teki veya çifti birden kaybolan çoraplara hiç benzemeyişine.

İki paçası ağından birbirine bitişik, hep yanyana yaşamaktan memnun tek yumurta ikizi gibi disiplinli fakat buna rağmen her zaman bir parça esnek, neşeli, rahat bir havası olusuna. Tapıyordun ona tapıyordun. Her kıvrımında bir mana bir işaret görüyordun. Bazen sana cilve, sana işve, sana naz yaptığını düşünüyor, eh ister istemez gün ortasında arzun kabarıyor, koşuyordun odana.

Odana. İnine. Belini ağrıtan sünger yatağa oturup onu düşünüyordun. Onun çalışkanlığını, becerikliliğini, tüm gün işe güce koşturduğunu, mutfakta bulaşık, banyoda çamaşır yıkadığını, eğilip küvet ovduğunu, duvarları sildiğini. Kendine kıızıyordun sonra. Odana bakıyordun. Bir penceren bi-

le yoktu. Kapı arkasında drlp bükülmüş bir halı, çirkin hortumuyla bir elektrik süpürgesi, üst üste birkaç kova. Gz önünde olması istenmeyen veya kullanılmayan eşyaların do-luşturulduğu bu odada sen de bu eşyalardan biriydin işte! Sıkışmış hissediyordun.

Neyse ki akşamları şenlik bayramdı sana. Akşamları iple çekiyordun. Gelinin televizyon karşısına kurulup dizi mizi seyrederek, çekirdek mekirdek çitlerken sen de tam karşısındaki kanapeye hafifçe kaykılıp uzanıyor, sanki için geçmiş de uyuyakalmışsın gibi gözlerini yumuyor ve başlıyordun kirpiklerinin arasından seyretmeye.

Onu. Yeşil zehrini yüreğine salanı.

Onu. Sarı şeritlerini ciğerine ok ok saplayanı.

O da sana göz kırıpıyordu ara ara. Her kırıpıdayışında o zamana kadar hiç göstermediği bazı karanlık bölgelerini aralıyıp gösteriyordu. Karşılıklı bakışmalar devam ederken sesleniyordu biri.

“Baba kalk, yatağına git!”

Gelinin, oğlun ya da torunun.

Sıkkin, küskün kalkıp gidiyordun odana. İnine.

Sevmediğin huyları da vardı. Gün ortası banyo adeti başta. Rahatsız ediyordu bu seni. Köpüklü sularla kırklana kırklana yıkanması, n bahçedeki ipe serilip rzgrda salınması. Cam önüne oturup elini çenene yaslayıp onu seyrediyordun. Kuruyuşu bile bir başka güzeldi. Onunla kurumak istiyordun. Birden çamurlu bir top gelip ona çarpınca amına kodumun çocukları diyerek evden fırlıyor, gelinin baba sakin olur musun deyince kendine geliyordun. Aksi takdirde çocuklardan birininin kulağını yakalayıp koparman işten değildi.

Kirli sepetine değersiz bir nesneymişçesine fırlatılıp atıldığını gördüğün an yüreğin ortasından çatlayacak oldu. Tak etti canına. Onun yeri kirli sepeti değildi. Olamazdı. O ter-

temizdi. Gelininin hantal vücudundan başka kimsenin eli değmemişti. Buna bir son vermeliydin.

Gece usulca süzülüp çıktın odandan. Etrafı kolaçan ederek tabii. Kirli sepetinin yanına gelince durup soluklandın, yaşlı başlı adamdın, heyecan seni yormuştu, neyse ki herkes uyuyordu. Uzanıp sepetin kapağını açtın. Elini içine daldırıp karıştırmaya başladın. Pamuklular, sentetikler, çoraplar, naylonlar... Parmakların onun jarse dokusuna değdiği an tutuştu. Derhal çekip çıkardın. Göğsüne bastırıp ihtiyatlı adımlarla odana koştun.

Onu o dakika elde etmeye kalkışacağını, ona çılgınca sarılacağını sananlar yanılır. Dokunmaya kıyamadın. Kıymetlindi. Misafirindi. Onu rahat ettirmek istedin. Yatağının geniş kısmını ona verdin. Güzelce serip uzattın, büzgülü bel kısmını yastığa yerleştirdin, sen de yanına uzanıp başını kasıklarının üstüne bıraktın. Ona duygularını açtın. Beraber olursanız tüm güçlüklerin üstesinden gelebileceğinizi, yeni bir hayata birlikte yelken açabileceğinizi söyledin. Misliyle mukabele etti hislerinize. Birbirinizin helali oldunuz ve sarılıp uyudunuz.

Sabah ezanıyla elin apış aranda uyandın. Hiç olmadığın kadar mutluydun. Pazara gitmen gerekiyordu, aksi halde akşamdan yüklediğin zerzevat çürürdü. Onu hiç incitmeden adeta törensel bir saygıyla katlayıp dürülü halının üstüne bıraktın. Öylesine mutlu hissediyordun ki kendini tutamayıp sevinçle bundan sonra hiç ayrılmayacağınızı söyledin. Eşofmana.

Güne bir delikanlı çevikliğiyle başladın. Gün boyu sebze meyveyi müşteriye bedava dağıtmak geldi içinden. Her zaman musallat olan dilenciye bile yemledin. “Tarkan bile burdan aldı, elli lira borcu kaldı!” diye bağırдың. Sen ki bir kere bile çığırtanlık yapmamıştın. Düşündün. Hep aşktan dedin. Hep mutluluktan. Öyle ya artık istediğin saat, istediğin yer-

de onunla olabilecektin. Őu an odandaydı. Seni bekliyordu. Sana bundan büyük saadet düşünülebilir miydi.

Eve dönerken kazandıklarını onun ceplerinde biriktirmeye karar verdin. Onun tutumlu biri olduğuna emindin. Kısa zamanda küçük bir ev açacak, onunla beraber yaşayıp gidecektin.

Eğer gelinin tam da o gün bahar temizliğine kalkışmamış olsaydı! Eğer yatağı yorganı güneşlendirmek için balkona kapı önüne atmamış olsaydı!

Haliyle onu bıraktığın yerde bulamadın. Tutup sordun da.

Akşam sofrasına otururken gelinin sordu.

“Baba benim eşofmanım senin odanda ne arıyor?”

Sinirlendin. Şirret şey. “Ne bileyim ben! Kendin koymuşsundur!” deyip bir afra bir tafra evden çıktın. Yavuz hırsızlık ettin ki üstüne gelemesin. Gelini taktığın yoktu. Zaten onu tam da yeni bulmuşken kaybetmenin acısı sarmıştı yüreğini. Zaten ona sahip çıkamayışının ezikliği çökmüştü üstüne. Handiye erkekliğini sorguladın. Onu o sabah bir torbaya koyup yanında pazara götürmeyi akıl edemediğin için bin pişmandın. Saadetinin tek gecelik oluşuna inanamadın, isyan ettin. Sen bundan sonra onsuz ne yapacaktın. Sen onsuz yaşayamaz, nefes alamaz, öldürdün. “Pardon,” dedin yolda çarptığın birine.

“Pardon çıkalkı eşekler çoğaldı!” dedi o.

Üstüne yürüyesin, tokat içinde bırakıp öldüresin geldi, yapmadın.

Felaketler üst üste gelir ya, aynı gece korkunç bir şey daha yaşadın. Eve döndüğünde onu oğlunun kışında gördün. Nabzın deli gibi yükselirken oğlun gevşek gevşek gülerek açıkladı. Kendi eşofmanını bulamamış da, banyoyu boyayacakmış da, eline karısının eşofmanı gelmiş de... Gerisini duymadın, duymak istemedin. Onu oğlunla düşündün. Miden ağzına geldi.

Ertesi sabah yine kirli sepetindeydi. Bu defa üzülmedin. Hak ettiği yerdeydi. Yani tamam onun bir suçu yoktu ve maalesef henüz iradesini ifadeden yoksundu ama hiç değilse dikişlerinden patlayamaz, ağından ortasından yırtılamaz, bir şekilde direnemez miydi? Belki de hoşuna gitmişti. Neden olmasın, oğlun gençti, sen yaşlı.

Araya mesafe koydun. Bağrına taş basıp onu unutmaya karar verdin. Ahlaken tersti. Onu unutmalyydın. Zor da olsa üstesinden gelmek üzereydin ki bir akşam karanlığında çıkip geldi pazara. Sen tezgâhı topluyordun. Kalan kıvrırcıklar kasaya, çürük marullar çöpe. Ona hayranlıkla baktın. Serpilmifiti görmeyeli. Kanlanıp canlanmıştı. Rengi, ampüllerin solgun ışığı altında bile parlamaktan geri durmuyordu. Kasığında bir kıvrım oluşmuştu. Arka taraftaki dokumanın gerginliği göz kamaştırıcıydı. Yeterince değerlendiremediğine hayıflandın.

Tezgâhı toplamana yardım edeyim mi, deyince şaşaladın. Sana işve, sana cilve yaptığını düşündün. Gözünde tam bir kahpeydi. Oğlunu baştan çıkarmış olmalıydı. Kim bilir neler yapmıştı. Yumuşaklığını, kayganlığını tıpkı sana sunduğu gibi ona da...

Kabul etmedin, ben hallederim dedin ama o söz dinlemeyip hamaratça işe girişti. Tezgahta kalan son birkaç kilo biberle kabağı topladı, kasaya doldurdu ve kamyonun arkasına taşıdı. Sen taburede oturmuş onu seyrediyordun. Tente nin iplerini çözerken dönüp sordu.

“Neyin var, hasta mısın, istersen geç arabaya, ben de gelirim şimdi.”

Sinirlendin sen. Duyarsızlığına. Aranızda yaşananları unutmuş gibi konuşmasına. Geçtin şoför mahalline.

Az sonra gelip yan koltuğa oturdu.

Eve dönüş yolundasınız şimdi.

Neden, dedin, neden yaptın bunu?

şaşkın gözlerle baktı. Ne yapmıştı ki?

Sinir katsayın yükseldi senin. Bak dedin, konuşmamız lazım.

Saptın ormanlık yola.

“Baba ne oluyor, niye geldik buraya?!” dedi gelinin. Köyden telli duvaklı oğluna aldığın kızdı. Hantaldı mantaldı